

Desuagtet er der under de Forhandlinger, der have været ført om Forbedringer, stedse af den sidst afgaaede Trafikminister blevet holdt paa, at Randers Kommune skulde give et klækkeligt Tilskud, f. Eks. til Varehusets Udvidelse og Ombygning. Et saadant Krav vilde være nogenlunde rimeligt, hvis Forholdene vare tilfredsstillende og Kommunen alligevel trængte paa for at faa specielle Krav gennemførte, som gik udenfor en rimelig og tidssvarende Ordning, men det er saa langt fra Tilfældet for Randers' Vedkommende, og kan der end paavises Steder, hvor en Kommune har ydet Bidrag til at faa gennemført saadanne videregaaende Ønsker — Bidrag, som vel endog kunne være ydede under en saadan Form, at der paaregnedes og ogsaa opnaaedes en reel Gevinst derved —, bør dette dog ikke være den almindelige Regel. Det kan kun gælde, hvor der stilles ekstraordinære Krav, og dette er ingenlunde Tilfældet for Randers' Vedkommende. Det er heller ikke forlangt paa en hel Række andre Stationer, saavel ved Byer som paa Landet, hvor der i de senere Aar er sket Udvidelser med ret store Bekostninger, foretaget Nybygninger og andre Forbedringer.

Ogsaa her har man under Forhandlingerne med den afgaaede Minister for offentlige Arbejder, synes jeg, ligesom kunnet spore Duften af „Tante Emma“, det populære Ord for Tantiemen i alt Faldovre i Jylland.

Trods det urimelige altsaa i Fordringen for Randers Stations Vedkommende har Randers Byraad dog stadig stillet sig yderst velvilligt. Selve Varehusets Udvidelse maatte ganske vist være Statsbanernes egen Sag. Der var lige saa ringe Grund for Kommunen til at yde et Bidrag til Forbedringen af et Varehus — jeg kan sige for Kommunen som Statsbanernes gode Kunde, Randers har altid været en af Statsbanernes bedste Kunder —, som om en Købmand af sine Kunder vilde kræve Bidrag til et nyt Pakhus. Alligevel vedtog Byraadet at yde de 40,000 Kr., der forlangtes i 1906—07, mod at man saa fik en for Byens næringsdrivende og sikkert ogsaa for Statsbanerne selv gunstigere Ordning af Læssesporene end den planlagte, og senere gik man videre og tilbød i Virkeligheden et Offer, som vilde koste Kommunen over 50,000 Kr., og Kommunen er dog i Forvejen godt belastet. Men dette Tilbud blev forkastet. Skulde de bedre Forhold, man ønskede ved Læssesporene, og som i øvrigt var i ret nøje Overens-

stemmelse med en tidligere Udvidelsesplan fra Statsbaneanlæggenes egen Haand, gennemføres, skulde Kommunen selv bekoste Grunden dertil og Sporene derpaa uden nogen som helst Kompensation, et Offer, hvis Størrelse jeg ikke kender, men som sikkert nok vilde gaa op til mellem 100,000 og 150,000 Kr. Det blev dog Randers Byraad lidt for stift. Men saa fortsattes Forhandlingen, jeg fristes næsten til at sige, Sjakkeriet, gennem Aarene 1906—07 og 1907—08. Fra 40,000 Kr. gik man ned til 20,000 og saa til 10,000 Kr. som Tilskud til dette Varehus, der absolut ikke er eller bør være nogen kommunal Sag, hvorfor Byraadet ogsaa sagde Nej, naar det ikke kunde opnaa nogen ønsket Fordel derved.

Nu ser jeg, at der paa det foreliggende Forslag ikke er opført noget til nogen som helst Udvidelse eller Forbedring af Forholdene paa Randers Station, skønt en saadan, saa vidt jeg erindrer, egentlig blev vedtagen i Fjor, ganske vist med en saadan Anmærkning, at Udvidelsen kunde foregaa paa en noget anden Maade end den foreslaaede, hvis man ikke kunde faa det stipulerede Tilskud fra Randers Kommune. Naar der da ikke i Aar er opført noget til at paabegynde Arbejdet, maa jeg antage, det skyldes en Forglemmelse af den afgaaede Minister for offentlige Arbejder, og jeg tillader mig at opfordre den nuværende højtærede Minister og Finansudvalget til at redressere denne Fejl. For det kan dog ikke være Meningen at lade alt deroppe blive ved det gamle. Det skyldes, tør jeg sige, kun det rene Held, ja, og saa en vidunderlig Træning af Personalet, at der ikke for længe siden er sket en alvorlig Ulykke paa Randers Banegaard, langt større Skade, end der hidtil er sket, for ikke at tale om en Gentagelse af Gentofteulykken.

Jeg skal minde om, at for nogle Aar siden medførte de umulige Rangeringsforhold og Mangelen paa Udsigt over Banelinien som bekendt den Kalamitet, at et indløbende Persontog stødte mod en rangerende Persontogsmaskine. Begge Maskiners Dampcylindere paa højre Side knustes, og alle Trinbrætter og Montringen langs Siden af det indløbende Tog afreves og ødelagdes. Der skete en ret betydelig materiel Skade, men ved et rent Held gik ikke noget Menneskeliv tabt. Hvis den rangerende Maskine havde været blot nogle faa Fod længere fremme, vilde Ulykken sandsynligvis have naaet et Omfang af lignende Størrelse som Gentofteulykken. Det var Personalets Vagtsomhed og Lokomotivførerens Reso-